

V. Fürst: Za bolševika jsme žili v ráji

- CZ24 News | 18. února 2024

ČESKO: Mám rád určité napětí, které vzniká při diskuzi mezi lidmi, majícími odlišné, nebo dokonce opačné názory. Tyto diskuze umí odhalit oblasti, v nichž potřebuji pozměnit své názory. Přesto se určitým lidem v diskuzi začínám vyhýbat.

Na FB se poslední dobou roztrhl pytel s tvrzením, jak bylo „za komunismu“ všechno super. Uhlí tehdy skutečně hrálo, obsluha v restauracích byla na úrovni, uzená makrela se rozplývala na jazyku, tvarůžky úžasně voněly a dokonce i ty nejlevnější konzervy i jablečné víno chutnaly skvěle. A dnes? Uhlí nejde skoro podpálit, v restauraci nepoznáte obsluhu od hostů, uzená makrela se nedá žrát, tvarůžky už ani nesmrdí a o konzervách a vínu škoda mluvit...

Když jedna diskutérka popisovala, jak skvělé bylo tehdy obyčejné mléko, dovolil jsem si oponovat. Napsal jsem, že v zimě, když byly krávy krmené siláží, se občas mléko nedalo pít, a někdy jeho odér prozrazoval, že dojnice dostaly z krmení průjem. Přestože spousta lidí potvrdila, že si to pamatují stejně, nebudu raději popisovat, jak jsem u zmíněné diskutérky a jejích kamarádů pochodil.

Vybavuje se mi stará písnička, ve které se zpívalo: „Bejvávalo, bejvávalo, bejvávalo dobře. Za našich mladých let bejval svět jako květ. Bejvávalo, bejvávalo, bejvávalo dobře.“

Ne, nemyslím, že za bolševika bylo všechno špatně. Mám spoustu příjemných vzpomínek, které si rád vybavuji i po létech. Jenže ráj to nebyl.

Stejně tak si nemyslím, že bylo všechno jen dobré. Nedostal jsem se na vysněnou střední školu jen proto, že můj táta byl pastorem církve, jejíž ústředí je i dnes v USA. Zdůvodnění bylo samozřejmě jiné. Dověděl jsem se, že nejsem přijat pro špatný prospěch a horší výsledky u přijímacích zkoušek. Jenže soudruzi si neuvědomili, že můj spolužák, který měl horší prospěch než já a přijímačky opakoval, se na stejnou školu dostal. Jeho táta byl v KSČ...

Byly věci dobré i zlé. Po něčem se mi stýská, na mnohé bych rád zapomněl.

V diskuzích pod podobnými články si všímám stále početnější skupiny lidí, z jejichž příspěvků na vás padá dojem, že jsou rádi „nasraní“. Proto také podle nich bylo dříve všechno dobré a žilo se nám tehdy jako v ráji, zatímco dnes stojí všechno za lejno a tak je třeba vstávat i usínat řádně vytočení. A běda tomu, kdo s tím nesouhlasí a dá najevo, že se i dnes dokáže radovat a umí na dnešní době najít něco pozitivního.

Jak jsem zmínil, mám rád určité pnutí při diskuzi s lidmi, kteří vidí věci jinak než já. V rámci ochrany mého duševního zdraví se ale začínám vyhýbat diskuzi s těmi „věčně nasranými“. Nechci skončit jako někdo, kdo se cítí dobře, jen když je od rána do večera neustále řádně naštvaný.

Skoro to vypadá, jako by život této skupiny lidí skončil v roce 1989, protože poté už žijí jen ze vzpomínek na onen rudý ráj, o který je připravila „sametová revoluce“.

Já ale nemám chuť žít jen z minulosti. Proto jsem rád, že mám stále spoustu důvodů k radosti a nemíním se o tuto radost ze života nechat připravit někým, kdo má radost, jen když se mu podaří mne připravit o tu mou.

V úterý jsem například strávil celý den s vnučkou. Měla rýmu, lezou jí další zuby, ale ani to ji nedokázalo připravit o její úsměv. A když se na mne takhle ještě ani ne roční slečna zadívala a řekla

“děda”, byl ten den ještě krásnější.

Vám, kteří se rádi radujete, přeji i dnes schopnost vnímat vše, co tu radost přináší a navozuje.

AUTOR: Vlastík Fürst